

Μήνυμα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

Μήνυμα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων

τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ποιμένας,

μονάζοντας καὶ πάντα τὰ πιστὰ τέκνα

τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Πεφιλημένοι άρχιερείς, πανέντιμοι πρεσβύτεροι και διάκονοι, θεοφιλείς μοναχοί και μονάζουσαι, άδελφοί και άδελφαί μου άγαπητοί,

Αΐνον αναπέμπων τῷ έν Τριάδι δοξαζομένῳ Θεῷ και τῆς μετά πάντων ὑμῶν χαρᾶς τῆς σημερινῆς πανηγύρεως μετέχων, άπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς, τὰ ὀρθόδοξα τέκνα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὰ τόσον έν Ἑρσσία ὅσον και εἰς ἄλλας χώρας τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας διαβιοῦντα, ὅπως εὐχηθῶ ἐγκαρδίως διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννέσεως, τὴν ἑορτὴν τῆς ἐνσαρκωμένης τοῦ Πλάστου ἀγάπης πρὸς τὸ πλάσμα Αὐτοῦ, τὴν ἑορτὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἐπαγγελιῶν διὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἑορτὴν τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν σωτηρίαν και τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Μέγα και παράδοξον θαῦμα, τετέλεσται σήμερον! Παρθένοσ τίκτει και μήτρα οὐ φθείρεται, ὁ Λόγοσ σαρκοῦται, και τοῦ Πατρὸσ οὐ κεχώρισται, Ἄγγελοσ μετὰ Ποιμένων δοξάζουσι, και ἡμεῖσ σὺν αὐτοῖσ ἐκβοῶμεν· Δόξα έν ὑψίστοισ Θεῷ, και ἐπὶ γῆσ εἰρήνη (Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχοσ β' Γερμανοῦ). Διὰ τούτων ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πιστοποιεῖ τὸ μυστηριῶδες γεγονός, ὅπερ πρὸ δύο και πλέον χιλιάδων ἐτῶν ἔλαβε χώραν έν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ και ἥλλαξε ὅλον τὸν ροῦν τῆσ παγκοσμίου ἱστορίας. Μετ' ἐκπλήξεωσ και εὐλαβείασ κλίνομεν τὰ γόνατα τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ τοῦ ἀκαταλήπτου τῆ ἀνθρωπίνῃ διανοίᾳ μυστηρίου τοῦ Θείου σχεδίου τῆσ σωτηρίας. Εὐγνωμόνωσ ἀποδεχόμενοι τὴν θυσιαστικὴν ταύτην δωρεάν τοῦ Δημιουργοῦ και Προνοητοῦ, οὕτωσ δι' ἡμᾶσ εὐδοκήσαντοσ, *ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν* (Εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ).

Τί δέ πρέπει ὅπως πράξωμεν ἡμεῖσ, οἱ χριστιανοί τοῦ κα' αἰ., ἵνα κοινωνοί καταστῶμεν τῆσ τῷ ὄντι ἀνεκτιμήτου αὐτῆσ εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ και καταξιωθῶμεν τῆσ Βασιλείασ Αὐτοῦ, τῆσ ἡτοιμασμένησ ... ἀπὸ καταβολῆσ κόσμου (Ματθ. 25, 34);

Πάντα ὅσα δυνάμεθα και οφείλομεν ἵνα πράξωμεν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν εἶναι νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ. Και τοῦτο σημαίνει ὅπως πιστεύωμεν και ἐξ ὀλοκλήρου ἐμπιστευώμεθα εἰς τὸν Θεόν, ὅπως ἐκπληρῶμεν τὰσ εὐαγγελικὰσ ἐντολὰσ τὸ *ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ και ποιήσον ἀγαθόν* (Ψαλ. 33,15), ὅπως ὦμεν κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ Σωτῆροσ τὸ *ἄλασ τῆσ γῆσ ... και τὸ φῶσ τοῦ κόσμου* (Ματθ. 5, 13-14).

Ὡς διὰ τοῦ αὐτεξουσίου καὶ τοῦ ἀναφαιρέτου δικαιώματος ἐπιλογῆς προικισμένος δύναται πᾶς ἄνθρωπος εἴτε νὰ ἀποδεχθῆ τὸν Χριστόν, εἴτε νὰ τὸν ἀπορρίψῃ, νὰ συνταχθῆ μὲ τὸ μέρος τοῦ φωτὸς ἢ νὰ καταβυθισθῆ εἰς τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας, νὰ ζήσῃ κατὰ συνείδησιν ἢ κατὰ *στοιχεῖα τοῦ κόσμου* (Κολ. 2, 20), διὰ τῆς ἀγαθοεργίας νὰ καλλιεργήσῃ ἐντὸς τῆς καρδίας αὐτοῦ παράδεισον ἢ τούναντίον, τὸ κακὸν ἐργαζόμενος, ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς γῆς ἤδη εὕρισκόμενος, νὰ δοκιμάζῃ τὰ βάσανα τῆς κολάσεως. Ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἕκαστος ἡμῶν καλεῖται εἰς τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς, ὁμιλῶντας μίαν ἀπλὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ αὕτη καὶ τοῦτο σημαντικὸν εἶναι νὰ συνειδητοποιῶμεν καὶ κατανοῶμεν, καθίσταται ἀνεπίτευκτος ἄνευ τοῦ Θεοῦ, διότι Οὗτος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ παντὸς ἀγαθοῦ, Οὗτος εἶναι ὁ Πλάστης καὶ Προνοητής, Οὗτος εἶναι ὁ στοργικὸς Πατήρ, ὁ ἐπιμελὴς Βοηθὸς καὶ Σκεπαστὴς ἡμῶν. Ὡς αὐτεξούσιος ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐπιλέξῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ἀλλὰ ἐπίσης εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὸ νὰ ἐπιλέξῃ καὶ μίαν ἄλλην ἄθεον καὶ ἐστερημένην τῆς χάριτος ζωὴν, τὴν εἰς ἀπώλειαν ὀδηγοῦσαν.

Ἴδου, διατί ὁ ποιήσας ἡμᾶς Κύριος, ὡστόσο δὲν σώζει ἡμᾶς ἄνευ τῆς ἡμετέρας συμμετοχῆς. Εἰς συνδυασμὸν τοῦ θείου θελήματος, ὅπερ εἶναι *τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον* (Ρωμ. 12,2), μετὰ τοῦ, ἂν καὶ ἀτελείου ὄντος, ἀλλὰ ἐπιδιώκοντος τὴν ἀγαθοσύνην ἀνθρωπίνου θελήματος, συνίσταται ἡ ἐγγύησις τῆς ἐπιτυχοῦς ὑφ' ἡμῶν διαβάσεως τῆς ἐπιγείου πορείας. Εἰς τελικὴν ἀνάλυσιν, ἡ αἰώνιος τύχη ἐκάστου ἀνθρώπου ἀποτελεῖ συνέχειαν ἐκείνης τῆς πνευματικῆς καταστάσεως, ἣτις ἦτο χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν.

Ἐνθυμούμενοι ταῦτα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἃς ἐπιδιώκομεν ἵνα ἀποκτήσωμεν *ἀγάπην, χαράν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, χρηστότητα, ἀγαθωσύνην, πίστιν, πραότητα, ἐγκράτειαν* (Γαλ. 5, 22-23) καὶ τὰς λοιπὰς δωρεὰς τοῦ Πνεύματος. Ἄς πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατόν προκειμένου ἵνα μένωμεν χριστιανοὶ ὄχι μόνον κατ' ὄνομα, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπο τοῦ ζῆν, κατὰ τὴν στάσιν ἐναντι τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων, τῶν συνεργατῶν καὶ συνυπαλλήλων, ἐναντι ἐκάστου ἀνθρώπου, τοῦ χρεῖαν ἔχοντος τῆς ἡμετέρας συναντιλήψεως καὶ συμμετοχῆς, συμπονοίας καὶ ὑποστηρίξεως.

Κατὰ πάσας τὰς ἡμέρας, ἔτι δὲ μᾶλλον κατὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν ταύτην, καλούμεθα ὅπως δεηθῶμεν ἐνθέρμως *ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν*. Εἶναι λίαν ἐπίκαιρος σήμερον ἡ σπουδαιότης αὐτῶν τῶν αἰτήσεων, διότι αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ, αἱ τὸν πόλεμον καὶ τοὺς διχασμοὺς θέλουσαι, ἐπιβουλεύονται τὴν Ὁρθοδοξίαν. Σπείρουσιν ἐχθρότητα καὶ μῖσος, χειρίζονται οἰοδήποτε μέσον διὰ τὴν ὑλοποίησιν τῶν ὑποῦλων σχεδίων αὐτῶν. Παρὰ ταῦτα πιστεύομεν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θεῖα δυνάμει θὰ θραυσθοῦν τὰ *ἀνίσχυρα θράση* τῶν δαιμόνων καὶ τῶν συνεργῶν αὐτῶν. Ὡς κατ' ἐπανάληψιν γέγονε κατὰ τὸ παρελθόν, οὕτως θὰ γίνῃ καὶ κατὰ τὸ παρόν. Ὡς πρὸς τοῦτο πείθει ἡμᾶς ἡ μακραίων πείρα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴδιαιτέραν εὐγνωμοσύνην ὀφείλω εἰς ὅσους τὴν ποιμαντικὴν αὐτῶν διακονίαν ἀσκοῦσι σήμερον ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Οὐκρανίας, ἐνίοτε ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς αὐτῶν ἀκεραιότητος ἐξακολουθοῦσιν ἵνα παραμένωσιν ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν κανονικὴν Ὁρθοδοξίαν, εἰς ὅσους ἀκολουθοῦσιν ἀφόβως τὴν ὁδὸν τοῦ ὁμολογιακοῦ ἀγῶνος, δοκιμάζουσιν ἐξευτελισμοὺς καὶ

θλίψεις ἕνεκεν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Κύριος ἄς συναντηθῆται τούτοις τοῖς γενναίοις ὑπερασπισταῖς καὶ ὑπερμάχοις τῆς Ἀληθείας εἰς τὰς δοκιμασίας καὶ εἰς δικαιοσύνην ἄς λογίσῃ τὰς ταλαιπωρίας αὐτῶν.

Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ εἴμεθα ἠνωμένοι πνευματικῶς. Εἴμεθα ἠνωμένοι διότι ἐξῆλθομεν τῆς μιᾶς βαπτιστικῆς κολυμπήθρας. Εἴμεθα ἠνωμένοι διότι ἀπὸ κοινοῦ συνιστοῦμεν τὸ πλήρωμα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Εἴμεθα ἠνωμένοι διότι τυγχάνομεν συνδεδεμένοι διὰ τῶν ἀκαταλύτων δεσμῶν τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης. Εἴμεθα ἠνωμένοι διότι διαχρονικὰ εἶναι τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος εἰπόντος: «*Ἴδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*» (Ματθ. 28, 20). Διό καὶ δὲν ἔχομεν ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ οὐδὲν νὰ φοβώμεθα, ὅπερ ὑπενθυμίζει ἡμῖν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνῶν: «*Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;*» (Ρωμ. 8, 31). Ἐμπνευσιν ἀντλοῦντες ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπαγγελίας, ζῶμεν καὶ δημιουργοῦμεν, ἀγωνιζόμεθα καὶ ἐπικρατοῦμεν ἐν ὀνόματι Κυρίου, διότι ὡς γράφει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος «*οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς* » (Πραξ. 4, 12). Δέν ὑπῆρχε, δὲν ὑπάρχει καὶ οὔτε θὰ ὑπάρξει, ὅπως πιστοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία.

Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἐπὶ τῆς γῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου καὶ ἕως τοῦδε ἐδόθη πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἡ δυνατότης τέκνα τοῦ Ἐπουρανοῦ Πατρὸς γενέσθαι διότι, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, νῦν *οὐκέτι εἴμεθα ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ ... οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ* (Ἐφ. 2, 19). Καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι πάντες εἴμεθα τέκνα Αὐτοῦ, καὶ ἐν Τούτῳ καὶ διὰ Τούτου συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι ἀλλήλων.

Εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας καὶ ἱεροτελεστίας τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι τόπος συναντήσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Πλάστου αὐτοῦ, ἡμιαποκαλύπτεται ἡμῖν τὸ καταπέτασμα τῆς αἰωνιότητος καὶ ἐνταῦθα πλέον, ἐπὶ τῆς γῆς, προσφέρεται ἡ πρόγευσις τοῦ μέλλοντος πληρώματος τοῦ γίνεσθαι, ὅταν κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή ἔσται ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν (Α΄ Κορ. 15, 28), καὶ ὅταν οὐδεὶς καὶ οὐδὲν *δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ* (Ρωμ. 8, 39), καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς τῆς μετὰ Τούτου ἐπικοινωνίας, ὅταν *ἐξαλείψῃ ... ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι ... ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον* (Ἀποκ. 21, 4).

Κηρύσσουσα τὴν χαρμόσυνον εἶδησιν περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν κόσμον τοῖς ἀνθρώποις ἡ Ἐκκλησία ὡς φιλότεκνος μήτηρ καλεῖ πάντας ἵνα πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ζήσωσι κατὰ τὴν διαθήκην Αὐτοῦ, ὅπως καταστῶμεν κληρονόμοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Ἐπ' ἀληθείας ἦλθε ὁ Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ἡμᾶς ἀναγάγῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Οὗτος προτείνει διαχρονικῶς τοῖς ἀνθρώποις ἵνα ἀκολουθήσωσι τὴν ὁδὸν τῆς πνευματικῆς-ἠθικῆς μεταμορφώσεως, ἥτις ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, διὰ τῆς ἐκουσίου συνεργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς χάριτος Αὐτοῦ, τῆς ἐν τοῖς Μυστηρίοις τῆς Ἐκκλησίας καταπεμπομένης.

Καὶ ἐὰν εἰς τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις μετὰ τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὰς καθημερινὰς ὑποθέσεις καὶ φροντίδας διδασκώμεθα ἵνα ἔχωμεν ὡς γνώμονα τὰ θεῖα θεσπίσματα, πολλὰ θὰ ἀλλάξωσιν οὐχὶ

μόνον ἐντὸς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ ἡμῶν: ἡ ζωὴ τῷ ὄντι θὰ νοηματοδοτηθῇ, θὰ πληρωθῇ γνησίας χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Ἄς γίνωμεν ἀντάξιοι τοῦ χριστιανικοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς κλήσεως. Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν βιοτικὴν πορείαν μετὰ στερόρας πίστεως καὶ ἀκλονήτου ἐλπίδος ἐπὶ τὴν ἄνωθεν συναντίληψιν, χαιρόμενοι νέαν ἡμέραν καὶ νέαν εὐκαιρίαν ἵνα ἀγαθοεργήσωμεν, ἀγαπήσωμεν τοὺς πλησίον καὶ εὐχαριστοῦντες *πάντοτε ὑπὲρ πάντων ... τῷ Θεῷ* (Ἐφ. 5, 20), ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χρόνια πολλὰ εἰς πάντας ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου, διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων!

ὁ Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσιῶν

Κύριλλος

Χριστούγεννα, Μόσχα

2024 / 2025

Το Μήνυμα εἶναι διαθέσιμο στις ἀκόλουθες γλώσσες:

Αγγλικά

Αζερμπαϊτζανικά

Απλοποιημένα Κινεζικά

Βιετναμέζικη

Cebuano

Γαλλικά

Γερμανικά

Ινδονησιακά

Καζακικά

Κιργιζικά

Κορεάτης

Λευκορωσικά

Λιθουανικά

Ουζμπεκικά

Ουκρανικά

Παραδοσιακά Κινεζικά

Ρουμανικά

Ρωσικά

Ταγκαλόγκ

Τουρκικά

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/92708/>